

LBRIS | We know
books
IOANNIS ARAMBATZIS

MUNTELE

*Întâlnirea cu un pustnic
care mi-a schimbat viața*

Traducere din limba greacă
Monahia Calioxia Muraru

editura
Σοφία

București

Prolog.....	7
-------------	---

INTRODUCERE

Alcoolicul care L-a întâlnit pe Hristos! Puterea rugăciunii și minunea!.....	9
--	---

Interviu	11
----------------	----

PARTEA ÎNTÂI

Logica lui Dumnezeu nu are hotar	21
--	----

A fost cel mai fericit om din lume	23
--	----

Băcanul și camăta.....	26
------------------------	----

Sinuciderea este cancerul păcatelor.....	27
--	----

Nicicând omenirea n-a fost într-o stare mai nenorocită ..	29
---	----

Verbul „a ajuta” nu are un preț	33
---------------------------------------	----

Dragostea biruiește mii de idei fixe.....	35
---	----

Părerile contrare sunt de folos într-o discuție	39
---	----

Fără credință, rugăciunile nu prind cheag	40
---	----

Ai reușit să dai viață până și morții.....	42
--	----

Ai deschis minții o cale cu totul nouă.....	44
---	----

Unde domnesc mândria și egoismul, numai satana are loc	48
--	----

Dumnezeu n-a amărât pe nimeni	51
-------------------------------------	----

L-ai aflat pe Dumnezeu în dărnicia Lui	52
--	----

Orice discuție este și o luptă cu satana	55
--	----

Muntele	56
---------------	----

Nu cred în noroc.....	58
-----------------------	----

Ce-ai zice să urcăm pe vârful Cerului?.....	61
---	----

Mi-a dat Dumnezeu anii bătrâneții, ca să mă pot înțelepți	68
---	----

Bătrânii se trezesc dis-de-dimineată, ca să apuce mai multă viață	71
---	----

PARTEA A DOUA

Urcușul pe munte.	73
Uitam și să mănânc.....	74
De șaizeci de ani trăiesc cu Dumnezeu și cu zidirile Sale	79
Arată lumii că sinuciderea nu este o soluție!	82
În loc să fiu pedepsit, am fost miluit... ..	90
Fericiți cei ce plâng pentru păcatele lor.....	94
Rugăciunea este singura armă care nu ucide.	96
Dacă oamenii ar avea răbdarea animalelor, ar fi măreți în faptele lor	99
Cer de la Dumnezeu să nu contenesc nicicând să-mi ascult glasul conștiinței	101
Pentru om, a crea înseamnă a face foarte bine ceea ce Dumnezeu l-a învățat să facă	104
Bucuria își face sălaș în întoarcerea celui rătăcit	107
Lumea este un tren care a sărit de pe șine	112
Ne-am înălțat fruntea și am făcut din mintea noastră dumnezeu	115
Sufletul celui mândru este... orb	116
Scopul Sfintei Scripturi este NUMAI mântuirea sufletului	117
Îl voi găzdui pe Hristos în casa mea!	120
Drumul întoarcerii	122
Două zile am fost în îmbrățișarea lui Dumnezeu	125
Un munte cu toții trebuie să urcăm	128
Vreau să găsec cuvinte să-I mulțumesc lui Dumnezeu	131
Tainele neștiute ale unei mari dăruiri	134
Înainte, muntele așteaptă!	136
Altele sunt planurile lui Dumnezeu.....	138

Prolog

Odată, pe la mijlocul anilor '90, la slujba Vечерней din biserica Sfintei Mucenițe Paraschevi, în Nea Smirni, am cunoscut la strană un om foarte ciudat. Pe atunci avea părul lung, legat într-o coadă, lucru neobișnuit pentru un bărbat de vârsta lui și, desigur, pentru un om al bisericii. Curios era că-l secolunda pe psaltul nostru, domnul Ioannis, cântând la vocea a doua. La sfârșitul slujbei, acesta ne-a făcut cunoștință. Era Ioannis Arambatzis! Remarcându-mi nedumerirea zugrăvită pe chip, mi-a zis: „Nu știu muzică psaltică, dar sunt muzician de profesie.” De atunci l-am întâlnit adeseori și aproape întotdeauna aveam ca subiect de discuție anumite versete din *Sfânta Scriptură*. Nu vă ascund faptul că mă uimeau de fiecare dată vastele sale cunoștințe cât privește *Evanghelia*. Cu toate acestea, nu am legat o prietenie aparte. Ne întâlneam doar după slujbe, în biserică.

Cu câțiva ani în urmă, cu prilejul publicării primului volum al cărții *Iannis cel nebun*¹, mi-a

¹ Cartea a fost tradusă în limba română: Dionysios A. Makris, *Iannis cel nebun pentru Hristos*, trad. Pr. Gabriel Mândrilă, Ed. Sophia, București, 2021. (n. trad.)

dezvăluit că scrisese câteva povestiri. Nici atunci nu i-am acordat atenția cuvenită. Cinci ani mai târziu aveam să-l invit pe bunul prieten Ioannis în biroul meu, ca să-l rog să vină și să cânte la masa festivă ce urma să aibă loc după botezul celor două fiice ale mele. A primit cu bucurie. De-a lungul discuției noastre, a început să-mi povestească, cu de-amănuntul, viața sa. Sincer, am fost cu totul surprins când mi-a descoperit faptul că fusese alcoolic și chiar într-o formă severă. Viața sa era atât de cutremurătoare, încât l-am rugat, dacă era cu putință, să ne împărtășească povestea sa în cadrul emisiunii pe care o țin în fiecare duminică la postul de radio *Peiraiki Ekklisia* (*Biserica din Pireu*) și pe care aveam s-o consemnez în ziarul *Stylos Orthodoxias* (*Stâlpul Ortodoxiei*). A acceptat cu o condiție: să vorbească despre minunea izbăvirii sale de alcool făcându-și cunoscut numele întreg. Și aceasta deoarece, fiind un nume în lumea muzicii, prin povestea sa și-ar fi putut ajuta mulți prieteni, încurcați și ei cu băutura.

Mi-a înmânat atunci și prima sa povestire, căreia îi dăduse numele *Muntele*. I-am promis s-o citesc, urmând să-i spun impresiile mele. Cartea m-a surprins plăcut. Mărturisirea sa, spovada sa publică despre modul minunat în care s-a întors la Preadulcele nostru Iisus Hristos, m-a îndem-

LIBRIS

We know
books

nat să mă aplec cu mai multă grijă asupra scriiturii sale, a operei rămase până atunci nepublicate. Acum, când și dumneavoastră țineți în mână o carte ca aceasta atât de ziditoare, așa cum singuri veți putea constata, îmi veți înțelege uimirea în fața acestui bun și smerit prieten, Ioannis.

*Cu dragoste întru Hristos,
Dionysis Makris,
teolog-jurnalist*

INTRODUCERE¹***Alcoolicul care L-a întâlnit pe Hristos!
Puterea rugăciunii și minunea!***

Este adevărat că mulți se întrebă în ce măsură povestirile pe care le-am publicat de-a lungul vremii în acest ziar, despre oameni care au răspuns chemării lui Dumnezeu și și-au schimbat radical viața, sunt reale. Acesta este și rostul *Povestirilor de la ușa de vizavi*, pe care le puteți citi în întregime în cartea *Așa cum ne vorbește Dumnezeu*, publicată la Editura Agathos Logos².

Cu toate acestea, avem bucuria de a vă prezenta un om care, la început, aș zice că a fost mai curând nepăsător față de cele privitoare la Dumnezeu. Un om care se lăsase pradă alcoolismului, așa încât întreaga viață ajunsese să-i fie stăpânită de băutură. Un om deosebit de blând, plin de bunătate, prietenos și smerit. Un om pe

¹ Articol apărut în ziarul *Stylos Orthodoxias (Stâlpul Ortodoxiei)*, iunie, 2014.

² Cartea a fost tradusă în limba română: Dionysios A. Makris, *Așa cum ne vorbește Dumnezeu*, trad. Pr. Gabriel Mândrilă, Ed. Sophia, București, 2022. (n. trad.)

care Dumnezeu l-a înzestrat cu foarte multe daruri. Un cântăreț deosebit, pe care l-am cunoscut cu mulți ani în urmă la strană, în biserica Sfintei Mucenițe Paraschevi din Nea Smirni. Un om care ar putea fi foarte bine protagonistul uneia dintre povestirile cuprinse în cartea *Așa cum ne vorbește Dumnezeu*. Un om care scrie povestiri religioase extraordinare. Un om care a dat ascultare în chip minunat invitației lui Hristos-Dumnezeu și a răspuns pe dată. Când i-am propus să ne împărtășească povestea sa fără a-i dezvălui numele, nici pe al său, nici pe al celor apropiați, ne-a răspuns: „O să v-o povestesc cu condiția să vă descopăr tuturor cine sunt, fiindcă așa îi voi ajuta și pe cei care mă cunosc.”

Este vorba despre domnul Ioannis Arambatzis, binecunoscut în lumea muzicii, membru al unor formații renumite, un prieten bun, un cântăreț nemaipomenit, dar și un oaspete de fiecare zi al stranei bisericii. Și sincer, dragii mei frați creștini, fără intenția de a vă „pregăti” pentru cele pe care urmează să le citiți, vă atrag doar atenția că acest interviu ne arată cum vorbește Dumnezeu și vădește în fapte ceea ce obișnuim a numi *minune*.

Interviu

– *Înainte de a vorbi despre izbăvirea ta de patima alcoolului, aş vrea să ne spui câte ceva despre relația ta personală cu Dumnezeu din anii copilăriei, ai tinereții și, iată, de acum, ca bărbat între două vârste.*

– Primul om care mi-a făcut cunoștință cu Dumnezeu a fost bunica mea – Domnul s-o odihnească! –, Teodora. Deoarece n-am avut mamă, bunica a plinit pentru mine și rolul mamei. În fapt, bunica m-a luat de mână și, purtând un mic felinar, m-a călăuzit pe căile inimii, căi pe care astăzi le-am numi, într-un cuvânt, *suflet*. Și așa m-a încredințat de cuvântul lui Hristos, că Dumnezeu este înlăuntrul nostru. L-am văzut cu ochii mei! Bunica mi-a sădit atunci în suflet pomișorul credinței ortodoxe.

– *Ce s-a ales apoi de acest pom al credinței? A adus roadele cuvenite sau a fost lovit de vânturi aprige și de furtuni, fiind amenințat astfel să dispară?*

– Din păcate, viața a decurs în așa fel încât am plecat de lângă bunica și am ajuns din Serres în Tesalonic. Acolo, pe de o parte, ispitele, iar, pe

de alta, noul mod de viață mi-au adus în suflet o uscăciune. Pomului credinței i-a lipsit apa trebuincioasă, și fel de fel de ierburi agățătoare și de ciulini au început să-l acopere și să-l înăbușe, până ce s-a pierdut cu totul.

– *Vrei să spui că la vârsta adolescenței te-ai abătut de la calea lui Dumnezeu. Fiindcă, din câte înțeleg, vorbești despre ispite...*

– Aceasta s-a întâmplat pentru că diavolul a avut cu mine o lucrare ușoară. Între Eriniile¹ sale a avut ca aliat noaptea, pe care, ca om al muzicii, mi-am ales-o pentru a-mi desfășura activitatea. Următorul pas a fost căderea, care m-a condus la patimă.

– *La patima alcoolului, la ea te referi?*

– Da, la ea. Cântăreț fiind, am lucrat o scurtă perioadă în Grecia. Apoi am primit oferta de a lucra în „Mecca” cinematografului, la Hollywood, așa încât mi-am părăsit de tânăr patria. Acolo satana a avut cu mine o lucrare și mai ușoară. Whisky-ul curgea din belșug și gratis, fapt care mi-a întărit tot mai mult atracția, înclinația mea, cum s-ar zice, către alcool.

– *Ai locuit singur în Los Angeles?*

¹ Zeițe ale infernului în mitologia greacă, Eriniile (gr. *Ερινύες*) corespundeau Furiilor (lat. *Furies, Dirae*) din panteonul roman. Genii răzbunătoare, cu șerpi în plete, li s-a atribuit rolul pedesirii condamnaților din infern. (*n. trad.*)

LIBRIS | We know books

– Nu. În America am călătorit împreună cu soția și cu fiul meu, Dimitris. După două sarcini pierdute, soția a adus-o pe lume pe fetița mea, Kalliopi. Copiii mei trăiesc și acum tot în America.

– Familia n-a fost influențată de drumul alunecos pe care l-ai urmat? Băutura nu ți-a afectat viața de familie?

– Nu, fiindcă răul acesta era unul vădit personal, al meu. Mă distrugeam pe mine însumi fără să deranjez pe nimeni. Îmi făceam datoria de soț și de tată. Însă, din păcate, m-am despărțit de soția mea după zece ani de căsnicie.

– Ce s-a întâmplat? Băutura a fost de vină?

– O să-ți dau acest răspuns: în America, dacă nu ești divorțat, ești demodat. Divorțul se socotește și astăzi o modă. După cum spunea starețul Paisie, satana a făcut din păcat modă. Dar, de vreme ce mă întrebi, alcoolul nu mi-a afectat, totuși, căsnicia, fiindcă, în fapt, am început să beau cu mult mai mult după ce ne-am despărțit. Cu toate acestea, am continuat să închei contracte de muncă în California ca să fiu aproape de familia mea. Am mai rămas doisprezece ani în America, să-mi pot vedea soția și copiii, pe care n-am încetat vreodată să-i iubesc. Totuși, problema cu alcoolul a ajuns să se înrăutățească când

am început să lucrez în Las Vegas. Acolo totul era deschis 24 de ore din 24, băutura curgea din belșug, gratis. Nu numai băutura era din belșug, ci belșugul se revărsa în toate... Pricepi, cred, la ce mă refer.

– *După toate acestea, aș vrea să-mi spui ce te-a tras înapoi în țară, în Grecia.*

– Erau perioade, dată fiind și natura muncii mele, când nu puteam să-mi văd copiii. Și fiindcă între străini nu ai cui să-i împărtășești durerea, am fost nevoit să mă întorc în Grecia, unde am rude și prieteni. Am rămas în Atena din două motive. Unul, deoarece erau mai multe posibilități de lucru, iar al doilea, fiindcă în Atena trăia și trăiește încă iubitul meu frate, Teodor.

– *Din America, pe lângă bagaje, „ai cărat” cu tine și patima alcoolului sau s-a schimbat ceva?*

– Cu fiecare kilometru pe care avionul îl străbătea în zbor mi se întetea durerea de a-mi fi lăsat în urmă familia. La aceasta s-a adăugat și frica mea de zbor, așa încât, până să ajungă avionul în Atena, eu băusem deja patru sticle întregi de whisky. Înțelegi, așadar, că alcoolul a continuat să-mi fie însoțitor în ceea ce numim viața de zi cu zi. Astfel, mi-a devenit obicei să beau zilnic cel puțin trei sticle de whisky.

LIBRIS

We know
BOOKS

– *Carevasăzică, dispuneai de o întreagă avere ca să-ți adăpi patima?*

– În fiecare magazin pe care-l frecventam, chiar și la brutărie, aveam rezervată o navetă cu sticle de whisky. Începusem să beau de când deschideam ochii dimineața și încetam cu băutura numai seara, când mă întindeam să mă culc. Dimineața nu-mi puteam bea în tihnă cafeaua grecească, fiindcă, din cauza tremurului mâinilor în lipsa alcoolului, jumătate din ea se vărsa. De aceea, cafeaua care ar fi încăput într-o ceașcă mică o turnam într-o cană mare. Tremuratul înceta după ce beam două-trei pahare de whisky. Cu prilejul vizitelor la prieteni, darul pe care-l ofeream întotdeauna, fără excepție, era o sticlă de whisky. Știi de ce? Mă gândeam: „Dacă n-au cumva whisky în casă, eu ce-o să beau?” Astfel, de cele mai multe ori darul tot la mine ajungea.

– *Câtă vreme a ținut această situație?*

– Zece ani după ce m-am întors din America am continuat să beau în același ritm. În toți acești ani, copiii mă vizitau adesea, își petreceau vacanțele în Grecia. Iar când ne adunam cu toții, când se reunea familia, cineva din afară n-ar fi putut bănuși că la mijloc era un divorț. Între noi am păstrat o legătură de iubire, așa încât copiii